

Vergaderjaar 1986-1987

19887 (R 1325)

Overeenkomst met de Bahama's inzake de toepassing van het op 26 september 1898 te Londen gesloten verdrag met het Verenigd Koninkrijk tot uitlevering van misdadigers; Kingston/Nassau, 18 november 1980/28 mei 1985

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Ter griffies van de Eerste en Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen 25 februari 1987. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een van beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer of de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen of van Aruba te kennen worden gegeven op uiterlijk 27 maart 1987.

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 12 februari 1987

Ter voldoening aan het ter zake bepaalde in de Grondwet en het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden¹, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen de op 18 november 1980/28 mei 1985 te Kingston/Nassau tot stand gekomen notawisseling tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van het Gemenebest van de Bahama's houdende een overeenkomst inzake de toepassing van het op 26 september 1898 te Londen tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Ierland gesloten Verdrag tot uitlevering van misdadigers (Trb. 1986, 119).²

Een toelichtende nota bij deze Overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

Aan de Gouverneurs van de Nederlandse Antillen en van Aruba is verzocht eerder genoemde stukken op 25 februari 1987 over te leggen aan de Staten van de Nederlandse Antillen en de Staten van Aruba.

De gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen en van Aruba zijn van deze overlegging in kennis gesteld.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

¹ Art. 91, (1), add.art. XXI, G.W.; Art. 61, (3), G.W. 1972, en Art. 24 Statuut.

² Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

TOELICHTENDE NOTA

De regering van het Gemenebest van de Bahama's heeft zich tot de regering van het Koninkrijk gewend en de wens uitgesproken dat het Nederlands-Britse Uitleveringsverdrag van 26 september 1898 (Stb. 1899, 15) van kracht zou blijven in de relaties met de Bahama's. Dit Verdrag, waarvan de toepassing zich blijkens artikel XVIII ook over de overzeese gebiedsdelen van de verdragsluitende partijen uitstrekt, is na het onafhankelijk worden van de verschillende Britse dominions en koloniën herhaaldelijk het onderwerp geweest van notawisselingen met regeringen van zulke landen, teneinde de werking van de statenopvolging te bevestigen. Daarbij is van Nederlandse zijde steeds een onderscheid gemaakt naar gelang de voormalige Britse overzeese gebiedsdelen de status van dominion dan wel van kolonie hadden. Met de dominions, die vóór de volledige onafhankelijkheid reeds zelfstandige verantwoordelijkheid voor de behartiging van de eigen buitenlandse betrekkingen droegen, zijn notawisselingen aangegaan, die de toepasselijkheid van het Nederlands-Britse Uitleveringsverdrag *ex tunc* bevestigen. Aldus gescheide met Canada, Australië en Nieuw-Zeeland (resp. Trb. 1971, 81; 1976, 87 en 1982, 103).

Met andere voormalige Britse gebiedsdelen zijn notawisselingen aangegaan, die de toepasselijkheid *ex nunc* bevestigen, dat wil zeggen een hernieuwde toepasselijkheid vanaf het moment van inwerkingtreding van de notawisseling. Voorbeelden hiervan zijn de met Pakistan, Kenya en Tanzania gesloten notawisselingen (resp. Trb. 1971, 211; 1968, 81; en 85 en 1968, 109).

De achtereenvolgende Nederlandse regeringen hebben altijd het standpunt ingenomen dat met voormalige Britse overzeese gebiedsdelen die niet de status van dominion hadden, de statenopvolging onder het Nederlands-Britse Uitleveringsverdrag bij het verkrijgen van onafhankelijkheid door zulke gebiedsdelen uitdrukkelijk door de regering van het Koninkrijk dient te worden bevestigd en dat die bevestiging bij voorkeur in de vorm van een aanvaarding van de toepasselijkheid van het verdrag *ex nunc* dient te geschieden.

Bij de beoordeling van de vraag of het wenselijk is dergelijke notawisselingen aan te gaan pleegt een tweetal criteria te worden gehanteerd, namelijk:

1. heeft de Justitie van Nederland, van de Nederlandse Antillen of van Aruba een aanwijsbaar belang bij een dergelijke renovatie-overeenkomst,
2. kan de regering van het Koninkrijk een voldoende mate van vertrouwen koesteren in de kwaliteit van de strafrechtspleging in de onafhankelijk geworden staat.

Deze vragen zijn voor wat het Gemenebest van de Bahama's betreft beide in positieve zin te beantwoorden. Het praktisch belang van het renoveren van de uitleveringsbetrekkingen is vooral ingegeven door de door de regering van de Nederlandse Antillen (op het moment dat Aruba daartoe nog behoorde) uitgesproken wens deze betrekking bevestigd te zien. De regering meent de wens van de Antilliaanse regering om uitleveringsverdragsrelaties met andere landen in de Caraïbische regio te onderhouden te moeten respecteren en honoreren. Ook bestaat er voor haar geen aanleiding om op grond van het tweede criterium het herstel van de Uitleveringsverdragsbetrekkingen in de weg te gaan staan.

Het Uitleveringsverdrag met het Verenigd Koninkrijk is van oude datum en beantwoordt niet meer in alle opzichten aan de inzichten, die in de afgelopen decennia met name in de West-Europese continentale landen het internationale uitleveringsrecht zijn gaan beheersen. Die inzichten zijn in vele landen die de «common law» traditie aanhangen, met name in het Verenigd Koninkrijk zelf, nog niet zo ver ontwikkeld, zij het dat ook daar de laatste tijd duidelijk tendensen waarneembaar zijn om het uitleveringsrecht meer naar het continentaal Europese voorbeeld te modelleren. Een

duidelijk voorbeeld daarvan vormt de herziening die onlangs in het Australische uitleveringsrecht is doorgevoerd en die het dit land heeft mogelijk gemaakt een groot aantal nieuwe uitleveringsverdragen te sluiten die naar de leest van het Europese Verdrag betreffende uitlevering van 1957 van de Raad van Europa (Trb. 1965, 9, laatstelijk Trb. 1986, 47) zijn geschoeid. Ook met het Koninkrijk heeft Australië een dergelijk verdrag gesloten, dat onlangs aan de goedkeuring van het Parlement is onderworpen (kamerstukken 19 588 (R 1310)).

In het Verenigd Koninkrijk worden thans eveneens stappen ondernomen, die moeten leiden tot een ingrijpende herziening van het aldaar geldende uitleveringsrecht, welke beogen het mogelijk te maken dat dat land binnenkort tot het Europees Uitleveringsverdrag toetreedt. Het stemt tot genoegdoening dat de regering van het Gemenebest van de Bahama's ermede heeft ingestemd dat de renovatie van de uitleveringsbetrekkingen niet alleen zal worden beheerst door het Nederlands-Britse Uitleveringsverdrag van 1898, doch dat beide landen in aanvulling daarop ook de bepalingen van de eigen nationale wetgeving, op basis van wederkerigheid, kunnen toepassen, met name voor wat betreft de toepassing van bepaalde weigeringsgronden die niet in het Verdrag zijn voorzien. Dit biedt aan Nederlandse kant de bevoegdheid om uitlevering te weigeren op zulke gronden als genoemd in de artikelen 8 en 10 van de Nederlandse Uitleveringswet (Stb. 1967, 139). Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt om uitdrukkelijk te bevestigen, dat artikel II, laatste lid, van het Verdrag van 1898 de grondslag biedt voor uitlevering terzake van drugsdelicten, voorzover die althans naar de wetgeving van beide landen uitleveringsdelicten vormen. Voor wat Nederland betreft bevat artikel 5 van de Uitleveringswet daartoe de criteria. Eenzelfde bepaling kent het Nederlands-Antilliaans Uitleveringsbesluit (KB. van 21 augustus 1981, Pb. Nederlandse Antillen 1981, 293). Tenslotte is deze gelegenheid benut om overeen te komen dat de beide partijen bij de notawisseling elkander, overeenkomstig hun nationale wetgeving, de ruimst mogelijke mate van wederzijdse rechtshulp in strafzaken zullen verlenen. Dit verschafft de nodige verdragsgrondslag voor de inwilligbaarheid van bepaalde rechtshulpverzoeken die slechts met toepassing van bepaalde dwangmiddelen kunnen worden uitgevoerd. Zulk een verdragsgrondslag wordt met name vereist door de artikelen 552m, n en o van het Wetboek van Strafvordering.

Ook voor het Rijk in Europa is het niet zonder praktisch belang rechtshulpverzoeken met de Bahama's te formaliseren. Nu reeds zijn er met name op het gebied van fraudebestrijding en opsporing van drugsmokkelaars van tijd tot tijd via Interpol contacten.

Evenals alle andere recente notawisselingen met betrekking tot de statenopvolging onder het Nederlands-Britse Uitleveringsverdrag, die onder de vigeur van de huidige Nederlandse Uitleveringswet zijn tot stand gekomen, wordt ook de in de onderhavige notawisseling vervatte overeenkomst ter stilzwijgende parlementaire goedkeuring aangeboden.

Aangezien op het tijdstip van de totstandkoming van de notawisseling Aruba nog deel uitmaakte van de Nederlandse Antillen wordt dat land niet met name in de nota's genoemd. Daar de regering van Aruba inmiddels kenbaar heeft gemaakt medegedeling van de in de notawisseling vervatte overeenkomst voor haar land wenselijk te achten zal, wanneer de onderhavige overeenkomst door de Staten-Generaal is goedgekeurd, bij gelegenheid van de voor de inwerkingtreding van de overeenkomst vereiste mededeling aan de regering van de Bahama's dat aan de constitutionele vereisten is voldaan, worden meegedeeld dat de overeenkomst ook voor Aruba geldt. Deze mededeling zal te zijner tijd ook in het Tractatenblad worden opgenomen.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes